

Sygn. akt V CNP 72/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski (przewodniczący)

SSN Maria Szulc

SSN Hubert Wrzeszcz (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi J. C.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 25 stycznia 2013 r.,

w sprawie z powództwa P. P.

przeciwko J. C.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 20 listopada 2014 r.,

1. odrzuca skargę,

**2. oddala wniosek P. P. o zasądzenie kosztów
postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 stycznia 2013 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w K. uwzględniającego częściowo powództwo o zapłatę.

Od wyroku Sądu drugiej instancji pozwany wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia i domaga się stwierdzenia, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z art. 376, art. 405, art. 455 k.c. i art. 365 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, ustanowiona ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98) jest - podobnie jak skarga kasacyjna - środkiem prawnym sformalizowanym. Wysokie wymagania formalne stawiane skardze są związane nie tylko z jej specjalną, nadzwyczajną funkcją w systemie prawa, ale wynikają także z potrzeby spełnienia wysokich oczekiwań profesjonalnych.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona, przytoczenie jej podstaw i ich uzasadnienia, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe i wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Wymienione wymagania skargi mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione kumulatywnie. To oznacza, że skarga niespełniająca któregokolwiek z nich jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków i podlega odrzuceniu bez wzywania do ich usunięcia. Każde z tych wymagań przewidzianych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. - na co Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał uwagę - ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione niezależnie od innych wymagań (por. postanowienia Sąd

Najwyższego: z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05 i z dnia 18 stycznia III CNP 21/05 niepubl.).

Wniesiona przez skarżącego skarga o stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie spełnia wymagania polegającego na wykazaniu, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. W literaturze i orzecznictwie przyjmuje się, że ten obciążający skarżącego obowiązek oznacza przeprowadzenie prawniczej analizy przepisów dotyczących środków pralnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogły odnieść skutku. Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący musi „wykazać” (a więc nie „wskazać”, „przytoczyć” czy „uwiarygodnić”), że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Podkreśla się, że nie chodzi tylko o skargę kasacyjną czy skargę o wznowienie postępowania, ale także o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140).

Wprawdzie w skardze został zamieszczony odrębny punkt dotyczący wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, jednakże został on ograniczony do stwierdzenia, iż „zaskarżenie wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, gdyż przepis art. 398² § 1 Kodeksu postępowania cywilnego nie przewiduje wniesienia skargi kasacyjnej do Sądu Najwyższego, w której wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi 49 500 zł”. Okoliczności poddane przez skarżącego nie mogą być zatem uznane za spełniające wymaganie przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania skargowego podlegał oddaleniu, gdyż powód domagał się ich zasądzenia w wypadku oddalenia skargi o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawomocnym wyrokiem albo nieprzyjęcia jej do rozpoznania, a nie

odrzućenia ze względów formalnych. Tymczasem w orzecznictwie wyjaśniono, że nie należy przyznawać kosztów postępowania skargowego stronie, która w odpowiedzi na skargę nie podniosła zarzutu, że skarga podlega odrzuceniu ze względów formalnych (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 1934 r., C II 1677/34, Zb. Urz. 1935, poz. 204, i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 563/01, nie publ.).